Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: ”Fortællinger”, i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874858928/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Povlsen havde besøgt hende hver Søndag Eftermiddag, og for at undgaa alt Anstød, kom han i Selskab med en aldrende Husbestyrerinde fra Herregaarden. Til dette Besøg glædede Cecilie sig hele Ugen. Hendes nye Lejligheds smukke Arrangement mindede hende hver Dag om ham. Det var jo ham, der havde opstillet hvert et Møbel og ophængt Skilderierne den Dag, da han fulgte hendes Flyttegods til Byen. Naar han besøgte hende, var han vel som sædvanlig lidet talende, men der var dog en hyggelig Tilfredshed udbredt over hans Væsen, som gjorde hende godt. Naar han saa var rejst, plejede hun gerne at sætte sig hen foran Kakkelovnen i Mørkningen og hengive sig til en stille Dvælen ved Mindet om ham, men der var ingen Fremgang i hendes Fantasier. Naar Tanken om engang at blive hans Hustru begyndte at spille for hende, blev hun næsten ærgerlig paa sig selv. Den Mand, der skulde eje hende, maatte føre hende — ja hvorhen? — det var hende umuligt at sige. Hun greb sig engang i at mumle halv højt:

Auf Flügeln des Gesanges,
Herzliebchen trag' ich dich fort,
Fort nach den Fluren des Ganges,
Dort weiss ich den schönsten Ort;
Dort liegt ein rothblühender Garten
Im stillen Mondenschein;
Die Lotusblumen erwarten
Ihr trautes Schwesterlein.

Det var et Vers, hun engang havde læst som Barn i sin Guvernantes Noder, nu først randt det hende i Hu.

At Folk i Byen ikke havde Øjnene mere henvendte paa den unge smukke Enke, var en Følge af, at Præsten var udelukkende paa Dagsordenen. At hun ikke indbød dem til sig, da enhver dog vidste, at hun havde Raad til at se Gæster, undskyldte man og mente, at det kom nok, naar Sørgeaaret var forbi. Men hvorfor kom hun ikke i Kirke? Det var jo dog noget, hun saa inderlig maatte trænge til i sin Sorgs Tid.

— Jeg skal ved Gud dog sige hende det, sagde en ældre Frøken, Datter af en afskediget Major og Toldforvalter, som havde sin Gang i alle Byens gode Huse, det skylder man den nette, unge Kone, og det skylder man, ved Gud, da ogsaa Religionen og Pastor Alstrup. Ja jeg siger det ligefrem til hende, naar jeg paa Fre— nej lad mig se, saa skal jeg til Formiddagskaffe hos Kammerraadens — paa Lørdag, naar jeg gør Visit hos hende.

Det Hus, som Fru Staal beboede, laa i en Udkant af Byen;

den Side, der vendte ud til Landevejen, Hovedgardens Fortsættelse, indtoges af Køkken, Soveværelse og Tjenestefolkenes Kamre (hun havde beholdt Hans Peter og en af sine tidligere Piger), medens Havestue, Dagligstue og Spisestue vendte ud til en smuk Have, langs Udkanten af hvilken der gik en Spadseresti. Denne løb til venstre lidt opad, til den naaede den hvide Kirkegaardsmur, og førte til en Indgangsdør. Ad denne Sti saa' Hans Peter og Pigen Ane, der stod i Haven, bemeldte Frøkens lange Skikkelse komme anstigende, rask aabne Havelaagen, løfte sin lille krumme Næse, under hvilken der groede en ret frodig graa Moustache, hvorpaa hun spurgte med fyndig Appel:

— Fruen er inde — ikke?

— Jo, det er hun kanske nok, sagde Ane tvært; Frøkenen gjorde aabenbart ikke noget sympatetisk Indtryk paa hende, saa lidt som paa Hans Peter, der, efter at hun var traadt ind i Huset, brummede:

— Det var da en fæl Kaptajn den.

— Det er noget Vrævl, Du siger, sagde Ane, som ikke forstod ham.

— Det var da et ledt Ovenskæg, hun har, sagde Hans Peter for at motivere sin Udtalelse, hendes „Ange"*) hænger og bævrer i det.

— Ja, det gjorde den sgu ogsaa, sagde Ane, i sit Sind indrømmende, at Hans Peter havde Ret i sin Bemærkning.

— Se, nu kysser hun Fruen, sagde han — han kunde se det gennem Havestuevinduet — det er da den Slags Kys, man kan fornemme, ligesom man kan smage Skraakys.

— Aa, Du har altid saa meget Sludder, svarede Ane, men Latteren gennembrød dog Tværheden med et kort Grynt.

Hans Peter havde set rigtig, Adelaïde von Sperling, som Frøkenen gerne skrev sig, fløj om Halsen paa Cecilie. Hun var altid forpustet paa Grund af sin hurtige Tale, der ikke lød ulig en Storks Knebren. Efter nogle Aa—ja puh — jeg har gaaet saa rasende stærkt, fik hun Snakketøjet sat i Gang, og nu gik det i Symaskinetakt:

Ja nu kunde jeg ikke holde mig længere, kære, søde, lille Fru Staal. Jeg maatte, ved Gud, hen til Dem. Aa jeg glemmer aldrig den mageløse Dag, vi var sammen paa det dejlige Skovbygaard hos Baronens. Crême de la crême, som man siger — naa —

*) Bondendtale af „Aande".